

Jari 10 éves fiú. Kb. 1 éve, hogy ismételten ágyba vizes éjszakánként. Korábban, 4-5 éves korában már volt egy ilyen szakasz, de az hamar elmúlt. Ez a mostani nem akar abbamaradni. Van egy nála 3 évvel idősebb bátyja, és egy évvel fiatalabb mostohaöccse: apja élettársának fia. Kb. 1 éve költöztek bátyjával együtt apja új családjához, amikor anyjuk pszichiátriai osztályos kezelésre került. Addig anyjuk nevelte a két fiút. Az utóbbi 2-3 évben már egyre inkább elhatalmasodott rajta a pszichózis, és saját téveszmés világában élve a nevelési feladatokat nem tudta ellátni. A két fiú az iskolában helytállt, egymást segítették, de otthon nagyon nehéz volt az életük: gyakorta csak ültek a sötétben, mert anyjuk villanyt sem engedett felkapcsolni. A hűtő természetesen gyakran volt üres, otthon étel csak rendszertelenül, anyjuk egészségi állapotától függően volt. A fiúk mindezzel együtt erős érzelmi kötődéssel ragaszkodtak anyjukhoz. Tudták, hogy nem olyan, mint a többiek, és mint amilyen korábban volt, de igyekeztek rejtegetni, leplezni a helyzetet, és vigyázni anyjukra is. Amikor a helyzet otthon már teljesen tarthatatlan volt, hatósági közreműködéssel szállították kórházba az anyát, és költözött ez után a két testvér az apához.

Az apa korábban alkoholizmusa miatt vált el a feleségétől. A fiaival igazából nem volt kapcsolata, csak felszínes találkozások, de érzelmi kötődés nélkül. Az apa egyébként is nehezen megnyilatkozó ember, aki a saját büntudata, lelkiismeretfurdalása elől is menekül. Igyekszik az új családjában segíteni a mindennapokban, de semmiképpen nem képes apaként jelen lenni. Az élettárs viszi a vállán a családot, anyagilag is: a férfi munkanélküli. Néha kimerül, elsirja magát, de erőt gyűjt és folytatja, működteti a családot.

Komolyan és őszintén megérti a testvéreket: az ő anyja is pszichiátriai beteg volt, átélt hasonlókat gyermekkorában. Ez sajnos inkább gátolja, mint segíti anyai funkciójában: együtt tud sírni a fiúkkal, de támaszuk nem tud lenni.

Jari a helyzetre bevezeléssel „reagált”, bátyja teljesen visszahúzódott, hallgatag, szavát sem hallani szinte, saját fia, a legkisebb fiú pedig igyekszik minél inkább felnőttként működni: gondolatai, megnyilvánulásai inkább egy felnőttre emlékeztetnek, mint egy gyerekre.

A kezelés két részből állt. Előbb Jari egyéni terápiában járt az enuresis miatt. Meglehetősen rövid időt vett ez igénybe: még eléggé új, és okát tekintve jól megragadható volt a bevezelése. Az anyjával kapcsolatos ellentmondásos érzelmeit kellett számára kezelhetővé tenni. Ez gyakorlatilag 3-4 hóanp alatt sikerült, ezt követően az éjszakai bevezelés elmaradt.

Ezt követően családterápiát kezdtünk. A családban a felnőtt – gyerek határok, illetve a 3 fiú között a két testvér plusz egy kívülálló „szereposztás” volt a megoldandó feladat. De leginkább a felnőtteknek kellett vállalniuk, hogy felnőttként jelennek meg a család életében. Ezekből csak egy részt tudunk megvalósítani munkahelyváltásom miatt. De a család már képes volt egymásnak támaszt nyújtani, és kirajzolódott a generációs határok is. Az apa egyre inkább képes volt apai szerepének betöltésére.